

hed, hvori de for Fransiscas Skyld maatte mødes, den Uro og Ængstelse, hun ikke formaaede at skjule for ham længer, naar de skiltes, — alt dette havde efterhaanden givet deres Forhold en ham ukendt, ja uanet Fortryllelse, og en skøn Dag gjorde han den Opdagelse, at han aldrig før rigtig havde forstaaet, hvad Kærlighed var.

Og han havde Ret.

Virkelig elskede han nu for første Gang. Han, som i enkelte Retninger var saa langt forud for sin Alder, havde i Følelsernes Rige levet som et Barn eller en Vild. Nu gik han omkring med en halvt benaet Fornemmelse af, at der foregik en mystisk Fødsel i hans Indre, at en helt ny Verden var i Færd med at aabenbare sig for ham. Han, som ellers overfor Kvinder havde søgt at gøre Vejen fra Ord til Handling saa kort som mulig, blev i Forholdet til denne unge Pige Nænsomheden selv, saa ridderlig i sin Færd, saa angst for at saare, at det f. Eks. varede længe, før han ved Afskeden fik Mod til at bede hende om et Kys. Og da hun tilstod ham det og han saae Rødmen skylle hen over hendes Ansigt, var han ikke langt fra at fortryde sin Dristighed; og det var med en Følelse af begaaet Helligbrøde, at han berørte hendes jomfruelige Mund og stjal Varmen af hendes Læber.

Henpaa Eftersommeren rejste Fransisca hjem til sine Forældre paa et længere Besøg. Trods den Regelmæssighed, hvormed de i den sidste Tid havde mødtes, og den Uforsigtighed, de havde begaaet ved at henlægge deres stadig ømmere Afskedsscene til Nyboders umiddelbare Nærhed, var der endnu ingen, der kendte deres Forhold, — ingen uden Trine. Med den næsten synske Fantasi, der stod til